

dotyčné důvody odvolacího rozsudku. Z předpisu § 92 čes. stav. řádu nemůže žalobkyně pro sebe nic vytěžiti, protože není zjištěno, že ho žalovaný přestoupil. Žalobní nárok nelze vyvozovati z ručení za škodlivý výsledek, protože není předpisu, který by ukládal majiteli domu náhradu za škodu, která povstane bez jeho viny na chodníku před jeho domem, ale lze jej odvozovati jenom z jeho zavinění. Právní pravidla platná pro takové nároky rozebral odvolací soud správně a úplně ve svém rozsudku a stačí na jeho důvody poukázati. Rozsudky nižších soudů nejsou zjištěny nijaké skutečnosti, ze kterých by se dalo souditi, že žalovaný zanedbal průměrnou opatrnost (§ 1297 obč. zák.) při stavbě chodníku nebo při jeho udržování, a že by při takové opatrnosti byl musil nebo mohl předvídati, že z ní může povstati škoda. Zlý úmysl mu žalobkyně nevytýká a způsobení škody zaviněnou nevědomostí nebo nedostatkem náležité pozornosti nebo náležité pile není zjištěno. Proto je správné právní posouzení nižších soudů, že žalobkyni vznikla škoda náhodou. Není ani zjištěno, že by žalovaný k ní dal příčinu svým zaviněním, nebo jiným způsobem uvedeným v § 1311 obč. zák. Proto za ni neručí.

### Čís. 8116.

**Podle § 22 zákona o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 7. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. jest i zabavení pozemku nedovoleným.**

**V případě § 23 zákona přidělového ze dne 30. ledna 1920, čís. 81 sb. z. a n. nelze povolit exekuci na přidělený pozemek, pokud nebyla přidělová listina vydána a vtělena.**

(Rozh. ze dne 6. června 1928, R II 192/28.)

Vymáhající věřitel domáhal se povolení exekuce vnuceným zřízením zástavního práva zájemním popisem pozemku dosud v knihách nezapsaného, jehož dlužník nabyt na základě zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Dlužník získal pozemek, o nějž jde, na základě zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. se závazkem, že k dalšímu jeho zcizení jest podle § 22 cit. zák. v doslovu novely ze dne 15. dubna 1920, čís. 311 sb. z. a n. zapotřebí schválení Státního pozemkového úřadu pokud se týče jeho obvodové úřadovny. Toto svolení nebylo vymáhajícím věřitelem v exekučním návrhu vykázano. Že zcizením rozuměti jest i zabavení, pokud se týče zájemní popis, jest samozřejmo.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

### Důvody:

V duchu zákona a hledíc k jeho účelu, musí se již zabavení pokládati ve smyslu § 22 zákona o drobných pachtýřích v doslovu novely čís. 311/20 za nedovolené právě tak, jako zcizení samo, protože jest prvním

stupněm exekuce, která vede ke zcizení a tedy krokem k němu, kdežto účelem zákona je, by nemovitost zůstala po dobu zákonem vyměřenou v hospodaření nabyvatelově. Kdyby se povolilo zabavení, bylo by pak, i kdyby exekuční dražba nebyla dopuštěna, přece nemožno nepovoliti aspoň vnucenou správu a tak by nemovitost mohla přijíti vůbec z hospodaření nabyvatelova na celou dobu zákonem vyměřenou a zákon a tím účel akce drobnopachtýřské by se minul cílem. Zákon požadovací chtěl býti dobrodiním pro drobné pachtýře, kteří cizí půdu vzdělávali po dobu zákonnou, by se jim půdy té dostalo do vlastnictví a by ji vzdělávali konečně jako vlastní, nikterak však nebylo jeho úmyslem, by z toho těžili věřitelé nabyvatelovi, k vůli těm akci tu a vůbec pozemkovou reformu nezavedl, musí tedy vyčkati uplynutí zákonné doby, po kterou právo nabyvatelovo je právě v nejvlastnějším jeho prospěchu vázáno zákazem zcizení. K tomu rozhodnutí čís. 5891, 6014, 6133, 7148 sb. n. s., v nichž dovozeno, že pod zákaz spadá i zcizení vnucené, exekuční dražba, protože i ta se děje na účet dlužníkův a, kdyby byla dovolena, bylo by lze zákonný zákaz vůbec obcházeti. Jinak by se měla věc, kdyby šlo o příděl ve smyslu § 23 příd. zák., kde to závisí od vůle Státního pozemkového úřadu, zda zakáže pouze zcizení či také hned zatížení a na jak dlouhou dobu (posavad spokojoval se pravidelně s dobou tříletou), a jinak má se to zde, kde zákon přímo sám zákaz vydal na zcela určitou dobu, takže tu nepřijde na okolnosti případu, které pro Státní pozemkový úřad při omezení podle cit. § 23 příd. zákona přijdou v úvahu, nýbrž zákaz je abstraktní, pro všechny případy stejný a absolutní. Stěžovatelce se žádná křivda neděje, neboť před tím, než dlužník pozemek nabyt, nemohla s ním počítati a potom, když ho nabyt, nesměla s ním vzhledem k předpisu zákona po 10 let počítati, a tak je to stejné, ať pohledávka její vznikla dříve nebo potom. § 384 ex. ř. nemá s věcí co činiti, neboť je to jen použití zásady, na níž spočívá již § 30 a 51 kn. zák., a to že na pozemku vystavěn domek, nemůže pro stěžovatelku nic získati, protože věci hlavní zůstává pozemek a domek je jen jeho příslušenstvím (§ 297 obč. zák.), které sdílí jeho osudy. Dodatí sluší, že stížnost napadá rozhodnutí rekursního soudu, jak už řečeno, se stanoviska zákonů drobnopachtýřských čís. 318/19 a 311/20, z něhož na věc pohlíží právě i rekursní soud, že však podle obsahu stížnosti Státního pozemkového úřadu šlo o případ § 23 příd. zák., a s toho hlediska dlužno uvést, že podle stálé praxe nejvyššího soudu nelze povolit exekuci, dokud přídělová listina není vydána a vtělena, neboť nelze předbíhati omezením, jimiž Státní pozemkový úřad uzná za dobré zatížití příděl, a k nimž, jak stížnost Státního pozemkového úřadu uvedla, již obec, od níž exekut nabyt, byla zavázána.

#### Čís. 8117.

**Předpis § 95 j. n. má na mysli jen žaloby obligační, které, byvše spojeny podle § 91 j. n. se žalobami věcnými uvedenými v § 81 j. n., sledují co do předmětné příslušnosti sudiště žalob věcných.**

(Rozh. ze dne 8. června 1928, R I 404/28.)